

Žemaičių saulutė

2007 12 29 / ŠEŠTADIENIS

KULTŪROS SAVAITRAŠTIS

Nr. 26 (589) / Kaina 1 Lt

*Gerb. bičiuliai,
Tešiasi „Žemaičių
saulutės“ laikraščio pre-
numerata 2008 metams.
Laikraštis, kaip ir šiemet,
išeis kas antrą savaitę,
o prenumeratos kaina
nepasikeitė.*

*Kviečiame ir toliau visus
prenumeruoti „Žemaičių
saulutę“. Ją galite
užsisakyti visuose Lietu-
vos paštuose.
Būkime kartu ir 2008-
aisiais!*

Alina VEITIENĖ

Tyloje besikeičiantys metų laikai

Pavasaris.

Vasara.

Ruduo.

Žiema.

Metai - tai neilgas laikotarpis žmogaus gyvenime. Seniejiems metams einant į pabaigą, dažnai susimąstom, kas buvo gera per praėjusius metus. Visi įvykiai praslenka pro akis tarsi kino ekrane. Laimingi žmonės esame, jei turime kuo pasidžiaugti, nors nei turtingi tapome, nei didelių sėkmių patyrėme. O tas mūsų džiaugsmas gali būti ne tik dėl to, kad pasistatėme naują namą ar kažką svarbaus nuveikėme. Tai gali būti ir nuskaidrėjimas sielos viduje ir supratimas, kad suvokei kažką svarbaus dėl ko keičiasi tavo mintys, vertybės. O gal tau buvo ir toks laiko tarpas praėjusiais metais, kai, rodos, Aukščiausias tau vis siunčia vargus, išbandymus, nesėkmes. Iki tol, atrodo, taip ramiai jauteisi, o per „juodą“ laikotarpį ištikusius nesklandumus, bėdas, artimųjų ligas, jauti nepasitenkinimą, kad gyvenimas visai „neina“, kaip tikėjaisi, kaip buvai planavus. Ir po kažkelinto „kritimo“ imi suvokt, kad ne taip paprasta, atsižadant savo norų, savo svajonių, yra eiti tau paskirtu gyvenimo keliu ramiai, nesiblaškant, priimant tau skirtus vargus nemurmant. Kad šitaip išvertum turi būti tvirtas, ramus, o kad tą ramybę rastum vis daugiau laiko praleidi gamtos tyloje, kur viskas taip tyliai ir nepaprastai gražiai keičiasi.

Pavasaris

Visuomet žmonės pavasario laukia, nes šildanti po žiemos miego saulė, suspindi taip viltingai, kad atbunda ne tik žemė, medžiai, paukščiai, bet ir žmogaus širdis, išsilgusio saulės spindulių. Čiulbantys paukščiai, pražystančios gėlės, atgiję vabzdžiai – visa ta nuostabi Dievo kūrinija, gavusi džiaugsmingą saulės šilumos gūsj, rodos, virpete virpa iš laimės ir savo grožiu ar giesme šlovina Kūrėją.

Ryškiausiai pavasarį atsimeņu vaikystėje. Pačioje kovoje pradžioje, kai sniego būdavo dar dideliais lopais, išgirdavom džiugiai klykujančias pempes. Pamatę baltą gandrą

lyg stebuklą nė negalvodami ritomės kūliais ant balto sniego lopinėlių. Su vyresniu broliu popiet eidavom į laukus, už sodybos. Ten grioviuose it geltoni viščiukai žydėdavo minkšti karklo kačiukai, o nuo kalniuko vingiuojantis upeliukas linksmai čiurlendamas plukdė pavasarinius vandenį į pakalnę. Valandų valandas mėgau žiūrėti į veidrodinio upeliuko vandens tėkmę. Ypač tuomet, kai jis pavasariais linksmai plukdė įvairius akmenis, šakas, molio gabaliukus. Pavasaris turi nuostabų kvapą, neleidžiantis vaikams nustygti troboje. Pamenu, kaip vieni kitiems girdavomės pamatę gandrą, varlę ar pražydusią pirmą pavasarinę gėlę. O per paskutinę pamoką kumštelsi savo suolo draugei ir suokalbiškai mirtelsi: „Eikim į žibutes“. Ir dviem mergaitėm linksmai keliaujant kaimo keliuku į pamiškę, būtinai susitiksime kurią iš kaimynių, kuri paklaus: „Kur išeinat?“ „Į žibutes“, - atsakysim kuo rimčiausiai. Nuėjusios į pamiškę pamatysim tų mėlynuojančių gėlyčių visą mišką prisėtą, ir parsinešim jų abi pilnas saujas, nuo kurių visi namai pakvips pavasariu.

Kai kiek paaugsi, mėgsi eit į daržą, nes patiks žiūrėti, kaip dygsta daigas, kaip auga vienas ar kitas augalas. Tas augimas neretai bus toks ženklus, kad pora dienų nenuėjusi prie savo pasėtų augalų vos juos bepažinsi.

Paskui bėgant metams pavasaris tau neš nerimą, kurį savo sieloje raminsi, tyloje galvodama apie Viešpatį.

Vasara

Vasara – šilta miela, atverianti savo grožį po pavasarį spalvingai nužydėjusių alyvų, lelijų ir tulpių darželiuose. Kvapnūs, glostantys, paukščių giesmių pripildyti vasaros rytmečiai. Jei tu atsikelsi anksti, kad saulė dar tik nepakilusi, o tik nurausvinusi padangę ir neišnaikinusi pasakiško žemės rūbo – pievas ir miškus apgaubusio rūko, tai pajusi, kaip gera yra šlovinti Viešpatį ankstyvo ryto tyloje. Atsiversi Psal-

mes ir skaitysi tas, kuriomis šlovinamas Kūrėjas. Tavo širdis prisipildys ramybės, džiaugsmo, tylos. Ir tuomet pamatysi, kad vasaros rytas tapo dar nuostabesnis, skaidresnis. Beržų lapeliai saulės nušviesti mirgės lyg gyvi, pievų kvapai sklaidysis ore, paukščiai plyšaus. Tu norėsi tokį rytą nusipraust šaltoje upės tėkmėje ir ramiai pradėt būsimą dieną.

Ruduo

Ruduo praneša apie save nokstančiais obuoliais, iš tolo raudonuojančiomis šermukšnių kekėmis, tuštėjančiais laukais. Į tuos tuščius rudens laukus išeini išeini lyg į dykumą. Tokia nuoga, toks tuščia jautiesi. Viskas dėl ko taip jaudinai si ir pergyvenai, ima atrodyti taip nereikšminga, taip nykiai palikę tavo sielą tuščią. Net tuščiuose rudens laukuose besiblaškantys vėjas, atrodo toks tuščias ir vienišas, kad norėdama nepasiduot liūdnoms mintims kasdien iš naujo kartoji: „Viešpatie, pripildyk mano sielą.“

Žiema

Baltas žiemos grožis gražiausias ten, kur tyla, ramybė, kur sniego baltumas nesutryptas. Lyg iš pasakiško paveikslu žiemą atrodo miškas. Ašerkšnię saulės nušviesti medžiai spindi it krištolas, baltas patalas užklojęs eglių šakas, žemę, visus daiktus aplinkui atveria nepaprastą pasaulio šviesą. Nejučia imi galvoti, Viešpatie, kokį nuostabų sukūrei pasaulį.

Vėliau ilgai žiūrėsi, kaip krenta snaigės. Tas snaigių šokis lengvas, ramus, užsningantis visą liūdesį, nerimą. Vakare, šaltoje mėnulio šviesoje klaidžiojant įvairiems šešėliams, pamatysi, kaip sniege atsispindi medžiai, namai ir senų kapinių kryžiai.